

Sue Bentley

Varázslatos nyuszi

TÁNCOLÓ
TAPPANCSOK

Delfin
KÖNYVEK

Sara már nagyon készül egy táncbemutatóra, amire hetek óta gyakorolnak a barátnőjével. Egy rossz lépés miatt azonban kifecamodik a bokája, ezért hetekig nem táncolhat. Így épp jókor bukkan fel a közelében a varázslatos nyuszi, Nyíl, akivel a kényszerpihenő alatt a kislány még új barátokat is szerezhet.

„Imádom a nyuszikat, és táncolni is szeretek, ezért nagyon élveztem ezt a mesét.” **Ella**

„Ez a kedvenc nyuszi történetem. Sajnáltam Sarát, hogy nem táncolhat, és úgy örültem, hogy ott volt Nyíl, akire mindig számíthat.”

Gréti

Sue Bentley

Varázslatos nyuszi

TÁNCOLÓ TAPPANCSOK

— részlet —

★ Prológus ★

Nyíl a levegőbe ugrott, majd boldogan rúgott a hátsó lábával, ahogy körbenézett a Holdfény-mezőn. Selymes, fehér bundáján ezüstpettyek csillantak meg a holdfényben. Aprócska szivárványok ragyogtak melegbarna szemében. Örült, hogy visszatérhetett.

Varázsnyúl társai mellette ropogtatták a kövér leveleket, vagy a kristálypocsolyákból kortyolgattak. A holdfény az élénk színű vadvirágokat sápatag ékszerekké változtatta.

Nyíl majszolni kezdte az ínycsiklandó illatú füvet, és egy aprócska kulcs csilingelt a nyakában.

Mozgást látott a szeme sarkából. Egy bölcs tekintetű, idősebb nyúl közeledett hozzá sötétszürke orrocskával.

– Szikra! – Nyíl abbahagyta az evést, és lehajtotta a fejét, hogy üdvözölje a kotorék vezérét.

– Örülök, hogy újra látlak – köszöntötte barátságosan Szikra. – A Holdfény-mező újra burjánzik a kulcs varázslatának köszönhetően.

Nyíl feladata volt, hogy őrizze a varázskulcsot – őt választották ki a feladatra.

– Azonnal jöttem, amint a kulcs élénkebben ragyogott, azt súgva ezzel, hogy szükség van az erejére.

– Hálásak vagyunk neked! – Szikra kinyújtott mancsát Nyíl vállára helyezte. – De sajnos rossz hírekkel kell szolgálnom. A sötét

nyulak megint megpróbálják megkaparintani a kulcsot.

A sötét nyulak a Holdfény-mező szomszédságában található mély szakadékban éltek. A földjük viszont annyira kiszáradt, hogy ott már semmi sem nőtt. Éhesek voltak.

– Még mindig nem akarnak osztozkodni?
– kérdezte Nyíl, mire Szikra bólintott.

– A kulcs erejét akarják használni arra, hogy az ő területeik újra zöldek és burjánzóok lehessenek.

– De akkor a mi mezőnkből sivatag lenne! – hüledezett Nyíl. – Mit tehetünk?

– Légy bátor, Nyíl, és térj vissza a Másik Világba, hogy megvédd a kulcsot! – mormogta Szikra.

Nyíl nagyon kicsinek és gyengének érezte magát, ahogy az ismeretlen veszélyekre gondolt, de vett egy mély levegőt, és lassan bólintott.

– Megteszem.

Szikra büszkén, kedvesen mosolygott.

– Jól döntöttél. – Aztán felemelte a fejét, és lágy, de valahogy mégis éles sikolyt hallatott.

Erre az összes nyúl felkapta a fülét, és felénk rohant. Kört formáltak Nyíl körül, mire az aranykulcs úgy ragyogott, mint a napfény.

A fény lassan elhalványult, és ahol eddig a fiatal fehér-ezüst nyúl állt, most egy apró, bolyhos fekete-fehér nyuszi termett csokoládészín szemekkel, melyekben apró szivárványok csillogtak.

– Ez az álca majd megvéd! Csak akkor térj vissza, amikor szükségünk lesz több varázslatra a kulcstól! – parancsolta Szikra. – És figyelj a sötét nyulakra!

Nyíl kihúzta magát.

– Sosem fogom cserben hagyni a mezőt!

Bumm! Bumm! Bumm! A nyulak egyszerre kezdtek el dübörögni a földön. Nyíl érezte a varázslat egyre növekvő erejét, mire

kristálypor kezdett kavarni körülötte, és
a Holdfény-mező egyre csak halványult...

★ 1. fejezet ★

Sara Penfold a könnyeivel küszködött, miközben átbukdácsolt a kórház parkolóján.

– Dőlj csak rám! Így-így! – Sara apukája igyekezett megtámasztani őt, ahogy nagy nehezen beült a hátsó ülésre. – Jó így? – kérdezte. – A mankók, amiket a kórház adott, jó szolgálatot tesznek majd. Az orvos azt mondta, hogy hamarosan jobb lesz a bokád, mint valaha! Sokkal rosszabb is lehetett volna.

– Ez nem igaz – mormogta Sara szomorúan. Hátradobta vállig érő, barna haját, majd igyekezett elhelyezkedni hosszú lábá-

val a hátsó ülésen. – Jövő héten kezdődnek a meghallgatások. Miért történt ez velem?

A tánctanára, Jane Lewis a négy legjobb diákját fogja kiválasztani a csapattánchoz, akik együtt próbálnak minden héten, majd pedig a közösség eseményein fognak fellépni.

– Néha sajnos történnek ilyen balesetek – mondta Sara anyukája, ahogy beült a vezetőülésre. Hátranézett a tükörben, és kedvesen a lányára mosolygott. – Nyugodj meg, édeském, még lesz rengeteg más lehetőség is!

Ilyen nem, gondolta Sara szomorúan.

Nagyon szerette volna tovább fejleszteni a tánc tudását, hogy magabiztos előadó lehessen. Tökéletes lehetőség lett volna egy ilyen csapathoz tartozni.

Sara hazafelé menet csak bámulta az ismerős, elsuhanó utcákat, de folyamatosan a táncos barátnőire gondolt, és a táncstúdió-

ra. Pár órával ezelőtt még boldogan ringatózott a zenére, és új lépéseket tanult.

Ekkor történt, hogy egyet rosszul lépve a lába kifordult alóla, mire éles fájdalom cikázott végig a bokáján. Az orvos közölte vele, hogy kificamodott, és annak ellenére, hogy már nem is fájt annyira, muszáj volt rögzíteni. Megparancsolták neki, hogy a teljes gyógyuláshoz muszáj lesz pihentetni.

Három hét tánc nélkül!

Annak ellenére, hogy Sara nagyon igyekezett mindezt rezenéstelen arccal túrni, a szemét már csípték a könnyek.

– Vajon Beth mit fog csinálni nélküled? – kérdezte az apja. – Ti ketten szó szerint ott éltek a stúdióban.

– Tudom! És nagyon rosszul érzem magam! – sóhajtotta Sara.

Ő és Beth nemcsak legjobb barátok, hanem táncpartnerek is voltak. Ketten gyakorolták az új mozdulatokat, hogy részt vegye-

nek Jane meghallgatásán. Erre most Bethnek egyedül kellett előadnia az egészet.

Sarának eszébe jutott valami.

– Pár holmit a szekrényemben hagytam, beugorhatnánk érte?

– Nem várhat? Visszamehetünk máskor is – mondta az anyukája, de Sara csak a fejét rázta.

– Mára már vége van az óráknak, így gyorsan beugorhatok, és senkivel sem kell összefutnom. Bár lehet hozzá kellene szoknom a kérdésekhez – mutatott a mankókra.

Az anyukája bólogatott.

– Rendben.

Pár perccel később megálltak az iskola előtt. Lenyűgöző, dóm alakú épület volt, ami az óriási falméretű üvegpnelek miatt mindig fényárban úszott. A széles lépcsősor és magas plafon már a bejárat ablakán keresztül is látszott.

Sarát az apukája segítette ki a kocsiból. Bekísérte a fotocellás ajtón, majd az első emeletre mentek a lifttel. Sportruhában járkáló gyerekek és felnőttek mellett haladtak el a folyosón. Frissen főtt kávé illata szállt a levegőben, ahogy közeledtek a kávézó-részhez.

– Minden oké lesz, apa. Ott van a táncstúdió. Várj meg itt, jó?

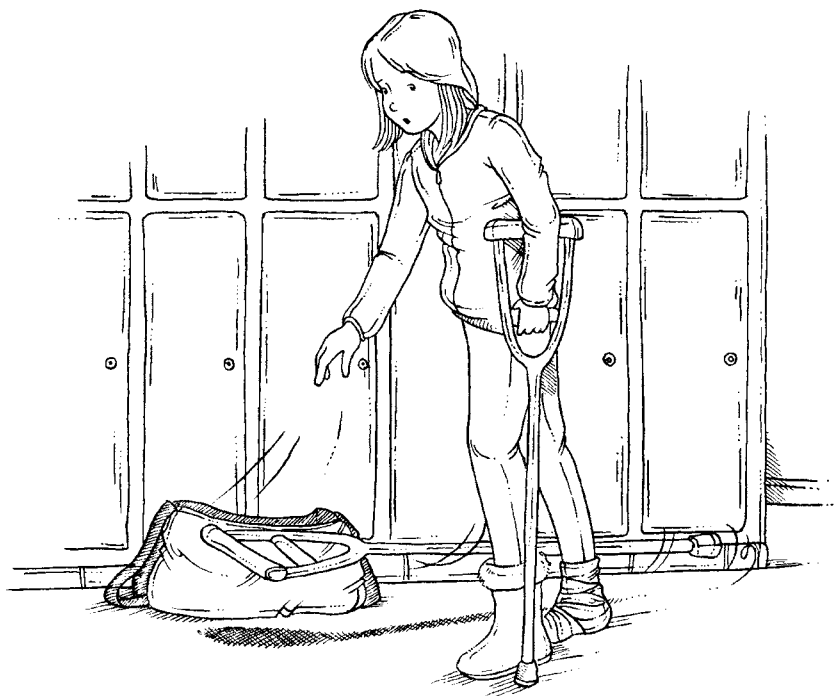
– Csak vigyázz a mankókkal! – intette óvatosságra az apukája, majd leült a kávézóban.

– Vigyázni fogok! – Sara belépett az öltözőbe, és sikerült is átverekednie magát a helyiségen, de azért nem volt egyszerű előszedni a szekrénykulcsot úgy, hogy közben a mankón egyensúlyozott.

Óvatosan nekidöntötte az egyik mankót a szekrénynek, így szabaddá vált egy keze. Kinyitotta a szekrényt, majd kivett egy könyvet, egy CD-t és néhány ruhát is, amit

azonnal betömködött egy sporttáskába, amit szintén a szekrényében tartott. Kissé nehézkesen ment mindez egy kézzel, de megoldotta.

Ahogy becsukta a szekrényt, nem vette észre, ezzel véletlenül eldöntötte a másik mankót, ami aztán a földön landolt. A hangerő csattanástól összerezett, és a táskát is elejtette meglepetésében.

– Csodás! Most mégis mit csináljak? –
nyögött fel.

Az apukáját nem hívhatta, mert nem hal-
lotta volna meg két ajtón keresztül. Meg kel-
lett próbálnia lehajolni, és egyedül felvenni
a mankót.

– Oké, megoldom!

Sara összeszorította a fogát, és a sérült bo-
káját a levegőbe emelve egy mankón egyen-
súlyozott, miközben próbált lehajolni. De
hirtelen elveszítette az egyensúlyát, és zu-
hanni kezdett.

– Ó – kapkodta a levegőt, és már várta
a fájdalmas becsapódást.

Hirtelen élénk villanás és csillámporfelhő
keringett Sara körül. Meleg, bizsergető érzés
hullámzott a gerincén, és nem jött a fájdal-
lom.

Legnagyobb meglepetésére a levegőben
lebegett, pár centiméterre a padlótól. Érezte,
ahogy lelassul a légzése, és óvatosan meg-

fordul, majd pedig finoman a földön köt ki kinyújtott lábakkal.

– Mi történt? – Legszívesebben belecsípett volna a karjába, hogy biztosra menjen, nem álmodik.

– Ugye nem esett bajod? – kérdezte egy vékonyka hang az öltöző másik feléről.